

Ouveo

Allen Ginsberg

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

GINSBERG, ALLEN (2012 [2009]). “Ouveo”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 784 (27 de agosto). Tradución de Xoán Abeleira. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*. <<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/1867>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

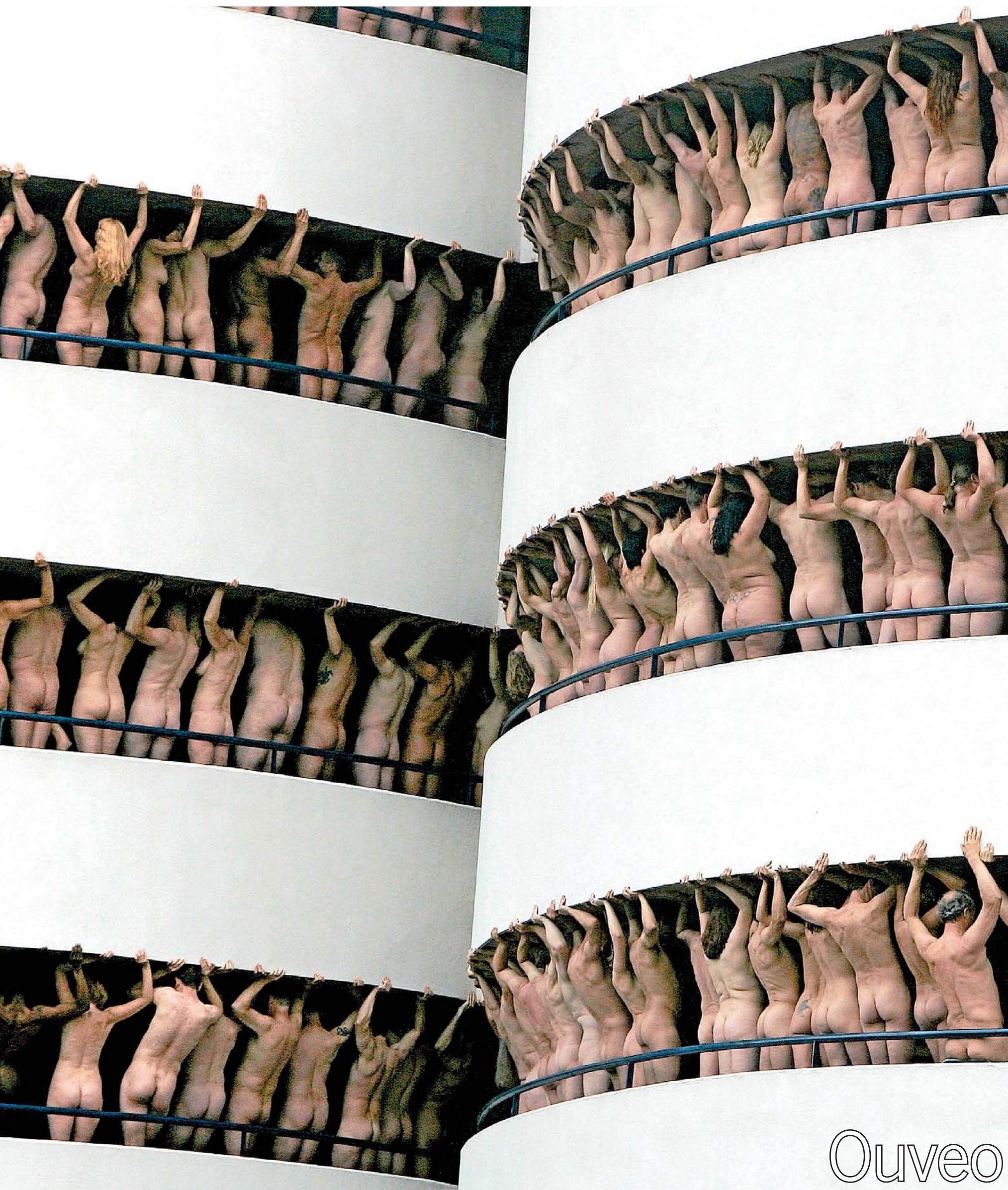
GINSBERG, ALLEN (2009). “Ouveo”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 784 (27 de agosto). Tradución de Xoán Abeleira.

* Edición dispoñíbel desde o 20 de febreiro de 2012 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

27 AGOSTO DO 2009 - NÚMERO 784

rdl

REVISTA
**DAS
LETRAS**

Ouveo

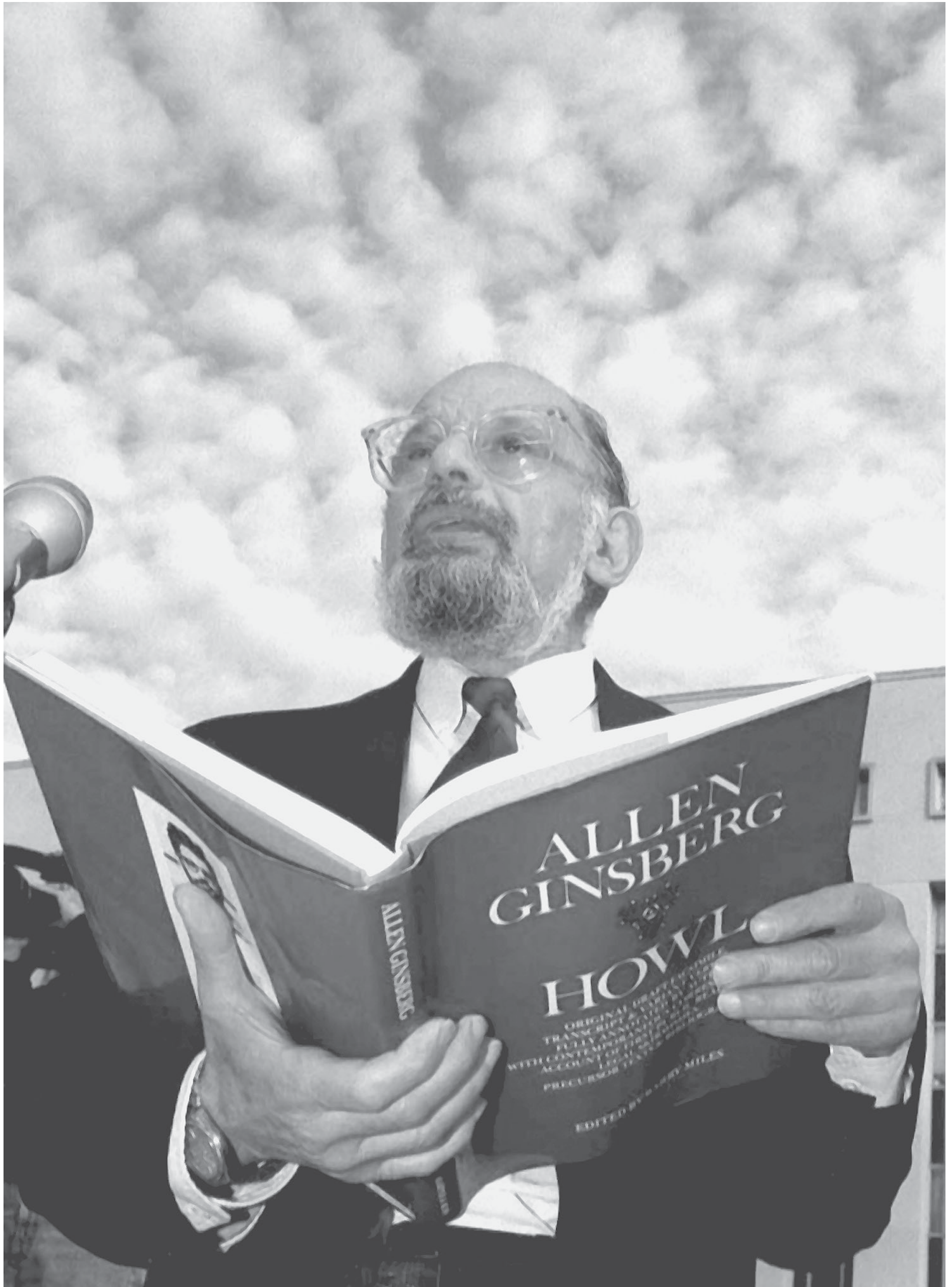
O paso do tempo non fixo máis que agrandar o significado e forza brutal de *Ouveo*, o poema que converteu a Allen Ginsberg (1926-1997) nun dos grandes poetas americanos do século XX. A obra, prohibida nos Estados Unidos pouco despois da súa publicación no 1956 pola súa linguaxe explícita e a súa radical experiencia lírica, chega agora aos lectores galegos en tradución de Xoán Abeleira, na que é a primeira edición anotada dun texto tan complexo como escuro en moitos dos seus significados. A tradución forma parte dun proxecto compartido entre Abeleira e o compositor Borja Costa que leva por título *Música para un ouveo* e que se estreará o día tres de setembro na Coruña.

Ouveo

Allen Ginsberg

Tradución: Xoán Abeleira

A edición que hoxe aparece en *Revista das Letras* consta de case corenta notas que revelan algúns dos segredos do texto pero que, sobre todo, facilitan a comprensión dos nomes e das historias que sucen este longo poema, escrito por Ginsberg –segundo conta a lenda– baixo os efectos do pexote. Comunista, homosexual, pai intelectual de Patti Smith, mozo de Neal Cassady, compañeiro eterno do poeta Peter Orlovsky, amigo de Kerouac ou de William Burroughs, xudío de orixe, budista de práctica, activista da liberdade até os últimos días e poeta visionario de palabra desbordante, Allen Ginsberg representa a esencia dunha época e dunha xeración que fixo da súa propia vida un proceso de revolución continua.

Eu vin as mellores mentes da miña xeración destruídas pola tolemia, esfameadas históricas núas, arrastrándose polas rúas dos negros ó amencer á procura dun *buco*² furioso, *hipsters*³ con cabeza de anxo devecendo pola antiga conexión celestial á estrelada dínamo da maquinaria nocturna, quen pobres e farrapentos e cadavéricos e *colocados* reclináronse fumando na negrume sobrenatural dos pisos de auga fría que aboiaban por entre os cumios das cidades matinando co jazz⁴, quen expuxeron os seus cerebros ó Ceo baixo o Eli⁵ e ollaron anxos mahometanos cambaleándose nos tellados iluminados das casas de aluguer, quen pasaron polas universidades cos seus radiantes ollos imperturbables alucinados imaxinando Arkansas e unha traxedia de luz-tipo-Blake entre os eruditos da guerra⁶, quen foron expulsados das academias por tolos e por publicaren odas impúdicas nas xanelas da caveira, quen se engruñaron de medo nos seus cuartos sen barbeárense en roupa interior, queimando os seus cartos na papeleira e sentindo o Terror a través da parede, quen foron arrestados coas súas barbas púbicas ó volveren por Laredo cun cinto de marihuana para New York, quen comeron lume en hoteis pintados ou beberon trementina en Paradise Alley, a morte, ou purgaron os seus torsos noite tras noite con soños, con drogas, con pesadelos que os acordaban aterrados, alcol e verga e bailes sen fin, incomparables rúas cegas de nube arrepiante e lóstrego na mente chimpando cara ós polos extremos de Canadá e de Paterson, alumeando entre medias todo o mundo inmóbil do Tempo, sensacións de solidez dos salóns por mor do pexote⁷, albas de cemiterio cunha árbore verde no patio traseiro, borracheiras de viño encol dos tellados, rueiros de escaparates percorridos en coches roubados por diversión baixo os efectos da marihuana con luces de neon de tráfico pestanexantes, vibracións de sol e de lúa e de árbore nos solpores ruxintes do inverno en Brooklyn, sucias⁸ esbardalladas e amable luz raíña da mente, quen se encadearon ós metros para percorreren o interminable traxecto dende Battery ó santo Bronx cegos de anfetamina ata que o bruído das rodas e dos nenos os fixo caer tremelicando coa boca desencaixada e o cerebro esmorecido completamente mallados despoixados de todo brillo su a luz lúgubre do zoo, quen afundiron toda a noite na luz submarina de Blickford's emerxeron aboiando e sentaron no desolado Fugazzi's perante unha cervexa rancia⁹ ata despois do mediodía sentindo o estralo do funesto destino¹⁰ na gramola de hidróxeno, quen parolaron arreo durante setenta horas indo do parque ó seu burato¹¹ ó bar a Bellevue ó museo á ponte de Brooklyn, un batallón perdido de platónicos conversadores chimpando dende as varandas dende as saídas de incendio dende as fiestras dende o Empire State dende a lúa abaixo, laretando berrando golsando moumeando feitos e lembranzas e anécdotas e patadas no ollo¹² e electrochoques nos hospitais e as falconas e as guerras, cuxos intelectos vomitaron en retirada total durante sete días e sete noites cos ollos escintilantes, carne de sinagoga¹³ guindada ó pavimento, quen se esvaeceron na New Jersey zen de ningures deixando un ronsel de ambiguas postais do Atlantic City Hall¹⁴, cun *mono* espantoso a padeceren suores orientais e estralos de ósos tanxerinos e xaquecas chinesas no cuarto miseramente amoblado de Newark¹⁵, quen erraron a media noite cruzando dun lado ó outro as vías da estación preguntándose ónde debían ir, e foron, sen deixaren atrás ningún corazón roto, quen prenderon cigarros nos furgóns furgóns furgóns que troupeleaban a través da neve cara ás

granxas solitarias na noite do avó,
quen estudaron a Plotino Poe San Xoán da Cruz telepatía e cábala *bop* porque o cosmos vibraba ins-
tintivamente baixo os seus pés en Kansas,
quen vagaron sós polas rúas de Idaho á procura de anxos visionarios indios que fosen anxos
visionarios indios,
quen coidaron que non eran máis ca unha *panda* de tolos cando Baltimore lampexaba nunha
éxtase sobrenatural,
quen subiron correndo a unhas limusinas co Chinés de Oklahoma arrastrados polo pulo dun balón
invernal su a luz dos farois dunha vila de madrugada,
quen lacazanearon famentos e sós por todo Houston buscando jazz ou sopa ou sexo e seguiron o
brillante español para conversaren sobre América e a Eternidade, unha tarefa inútil, e daquela
embarcaron rumbo a África,
quen desapareceron nos volcáns de México sen deixaren atrás ren agás a sombra dos seus pantalóns
vaqueiros e a lava e a cinza da poesía espallada no lar da cheminea Chicago,
quen logo reapareceron na Costa Oeste para investigaren o F.B.I. con barbas e pantalóns curtos
grandes ollos pacifistas tan atractivos coa súa pel bronceada a distribuíren folletos
incomprensibles,
quen furaron os brazos con cigarros acesos para protestaren contra a néboa de tabaco narcótica
do Capitalismo,
quen repartiron panfletos súper comunistas en Union Square saloucando e espíndose mentres
as sirenas de Los Álamos os xemían abaixo¹⁶, xemían Wall abaixo, e o ferry de Staten Island
tamén xemía,
quen botaron a chorar nos ximnacios brancos espidos e tremendo perante a maquinaria
doutros esqueletos,
quen mordeiron no pescozo os detectives e chiaron ó doután nos coches de policía por non
cometeren máis crime có da súa propia salvaxe pederastia e intoxicación,
quen ouvearon axeonllados no metro e foron arrincados dos tellados axitando os seus xenitais e
os seus manuscritos,
quen se deixaron dar por cu polos santos motoristas¹⁷ e berraron de pracer,
quen mamaron e foron mamados por eses serafíns humanos, os mariñeiros, aloumiños de amor
atlántico e caribeño,
quen foderon á manciña e á noitiña nas rosaledas e no céspede dos parques públicos e nos
cemiterios espallando libremente o seu seme a quen for a quen viñer,
quen imparon sen fin facendo por riren pero acabaron saloucando tras un tabique dun baño turco
cando o anxo louro e espido os atravesou cunha espada,
quen perderon os seus amantes mozos por mor das tres vellas harpías do destino, a harpía cun
só ollo do dólar heterosexual a harpía cun só ollo que pestanexa ó saír do útero e a harpía cun
só ollo que non fai máis ca sentar no seu traseiro e cortar coas súas tesoiras os dourados fíos
intelectuais do tear do artesán,
quen copularon extáticos e insaciabes cunha botella de cervexa un noivo un paquete de tabaco unha
candea ata caeren da cama, e logo continuaron polo chan e polo corredor ata acabaren
desmaiados contra a parede tendo unha visión da cona e da *corrida* final¹⁸ e coutando a
derradeira exaculación da consciencia,
quen adozaaron as cricas dun millón de rapazas tremendo no solpor, e na antemañá tiñan os ollos
arroibados mais xa estaban prontos para adozaaren a crica da aurora, coas nádegas
resplandecendo baixo os celeiros, nus á beira do lago,
que foron de putas por Colorado nunha miríade de coches roubados por unha noite, N.C., heroe se-
creto destes poemas, xenio sexual e Adonis de Denver –aledémonos coa lembranza das súas innu-

innumerables fodas de mozas nos soares baleiros e nos patios traseiros dos restaurantes, nas escangalladas ringleiras dos cines, no cimo das montañas nas covas ou con escuálidas camareiras nos familiares solitarios levantamentos de enaguas a carón da estrada e especialmente dos seus secretos solipsismos nos retretes das gasolinerías, e tamén nas calexas da súa vila natal–,

quen se desintegraron de vagar en vastas e sórdidas películas, sentíronse transportados en soños, acordaron nun súpeto Manhattan, volveron erguerse trala caída, saíron dos sotos¹⁹ coa súa resaca de cruel viño Tokay²⁰ e os horrores dos soños de ferro da Terceira Avenida e chegaron cambaleándose ás oficinas do paro,

quen camiñaron toda a noite cos zapatos cubertos de sangue por entre as moreas de neve nos peiraos agardando que unha porta se abra en East River e dese a un cuarto cheo de fume de estufa e de opio,

quen crearon grandes dramas suicidas no seu piso nas ribeiras escabrosas do Hudson su o foco azul de época de guerra da lúa, e daquela as súas cabezas serán coroadas con loureiro no esquecemento,

quen xantaron o año asado da imaxinación ou dixeriron o caranguexo no leito lamacento dos ríos do Bowery,

quen choraron ó fitar o romance das rúas cos carriños do súper cheos de cebolas e de música ruín, quen sentaron en caixas respirando a negrume baixo a ponte, e outra vez volveron erguerse prontos a fabricaren clavicordios nas súas bufardas,

quen tusiron no andar sexto de Harlem coroados de chamuscas su o ceo tuberculoso arrodeados de caixas de teoloxía laranxas,

quen pasaron a noite escribindo a escape abaneándose e dando voltas a elevados conxuros²¹ que logo na alba marela resultaron ser estrofas inintelixibles,

quen cociñaron animais podres pulmón patas corazón rabo *borsht*²² e tortas mexicanas soñando co puro reino vexetal,

quen se meteron baixo os camións da carne en busca dun ovo,

quen botaron os seus reloxo dende o tellado para votaren pola Eternidade fóra do Tempo, e daquela sobre as súas cabezas caeu un balón de espertadores día tras día durante a década seguinte,

quen se cortaron as veas tres veces sen conseguiren matarse, desistiron de facelo e víronse forzados a abrir tendas de antigüidades onde coidaron avellentar e choraron,

quen foron queimados vivos cos seus inocentes traxes de flanela na Avenida Madison entre estoupidos de versos plúmbeos e o choqueleio ebrio dos aceirados rexementos da moda os chíos de nitroglicerina das fadas da publicidade e o gas mostaza dos sinistros editores intelixentes, ou foron atropelados polos taxis borrachos da Realidade Absoluta,

quen se guindaron dende a Ponte de Brooklyn cousa que aconteceu realmente e arredáronse descoñecidos e esquecidos perdéndose na brétema fantasmal das quellas ateigadas de bafo de sopa e de camións de bombeiros de Chinatown, sen tan sequera unha cervexa de balde que levaren á boca,

quen cantaron desesperados nas súas fiestras, precipitáronse por unha xanela do metro, deixáronse caer pola cotrosa Passaic²³, uníronse dun chimpo ós negros, bruaron por toda a rúa, bailaron sobre anacos de botellas de viño descalzos esnaquizaron discos de fonógrafo do morriñento jazz alemán da década dos trinta apuraron todo o whisky e golsaron laio tras laio no retrete ensanguentado mentres os xemidos e o estrondo das sirenas de vapor colosais ecoaban nos seus oídos,

quen se arrebolaron a fume de carozo polas autoestradas do pasado viaxando cada un deles ó bolido–Gólgota posto de vixilancia de soidade carceraria ou encarnación do jazz de Birmingham do outro,

quen conduciron a valmontes durante setenta horas para descubriren se eu tivera ou ti tiveras
ou el tivera unha visión para descubriren a Eternidade,
quen marcharon a Denver²⁴, morreron en Denver, voltaron a Denver e alí agardaron en van, que
velaron a Denver illáronse e barrenaron en Denver e ó final volveron marchar para descubriren
o Tempo, e agora Denver síntese soa sen os seus heroes,
quen caeron de xeonllos en catedrais sen esperanza rezando pola salvación e pola luz e polo peito
de cada un dos outros ata que o sol iluminou por un intre os seus cabelos,
quen irromperon coas súas mentes na cadea agardando imposibles criminais con cabezas douradas
e o engado da realidade nos seus corazóns quen cantaron doces blues a Alcatraz²⁵,
quen se retiraron a México a cultivaren unha adicción²⁶, ou ás Montañas Rochosas para ofrecérense ó
tenro Buda ou a Tánxer ós rapaces ou ó Pacífico Sur á negra locomotora ou a Harvard a Narciso
ou a Woodlawn ás orxías²⁷ ou á tumba,
quen esixiron que lles xulgaran o seu grao de cordura acusando á radio de hipnose e o tribunal
deixounos coa súa loucura e as súas mans e unha sentenza pendente,
quen zocharon ensalada de pataca a uns conferenciantes da CCNY²⁸ que pretendían falar sobre o
Dadaísmo, e logo presentáronse nos chanzos de granito do manicomio coa cabeza afeitada e
un discurso de arlequín sobre o suicidio, pedindo que lles fixeran decontado unha lobotomía,
e ós que en troques aplicaron o concreto baleiro da insulina Metrazol²⁹ descargas eléctricas
hidroterapia psicoterapia terapia ocupacional pimpón e amnesia,
quen protestando seriamente envorcaron unha soa simbólica mesa de pimpón e ficaron un intre
en estado catatónico,
voltando anos despois carecos de todo agás por unha lixeira perruca de sangue, e de bágoas e
dedos, ó visible funesto destino do tolo nos distritos³⁰ das tolas cidades do Leste,
nos salóns fedorentos de Pilgrim State Rockland e Greystone, a rifaren cos ecos da alma, a
abalárense e remexérense a media noite no banquiño da soidade nos reinos dolmens do amor,
o soño da vida un pesadelo, os corpos transformados en pedras tan pesadas coma a lúa,
con madre finalmente [*****]³¹, e o derradeiro fantástico libro guindado pola fiestra do piso de
aluguer, e a derradeira porta pechada xusto ás catro da mañá e coma repetición da xogada
o derradeiro teléfono arrebolado contra a parede e a derradeira habitación con mobles baleirada
ata a derradeira peza de mobiliario mental, unha rosa de papel marelo retorta nunha percha de
arame do armario, e mesmo iso imaxinario, nada agás un nada de alucinación esperanzada-
ah, Carl, mentres ti non esteas a salvo eu non estarei a salvo, e agora estás realmente na absoluta
sopa animal do tempo-,
e quen correron daquela polas rúas xeadas obsesionados cun súpeto lampo da alquimia do uso da
elipse o catálogo a unidade métrica e o plano vibratorio,
quen soñaron e fixeron buratos³² encarnados no Tempo e no Espazo con imaxes xustapostas, e
pillaron o arcanxo da alma entre 2 imaxes visuais e uniron os verbos elementais e xuntaron o
substantivo e o guión da consciencia choutando coa sensación de *Pater Omnipotens Aeterna*
Deus
para recrearen a sintaxe e o ritmo da pobre prosa humana e ficaren diante vosa³³ sen fala e
intelixentes e tremendo de vergoña, mais negándose a confesaren a alma para axeitárense
ó compás do pensamento na súa espida e infinda cabeza³⁴,
o vagaxeiro³⁵ demente e o anxo *beat* no Tempo³⁶, descoñecidos, mais escribindo aquí o que debería
quedar sen dicir no tempo posterior á morte,
e erguéronse reencarnados nas fantasmagóricas vestiduras do jazz na sombra do corno dourado da
banda³⁷ e con el interpretaron o sufrimento da mente espida de América por amor ata
transformalo nun berro de saxofón *elí elí lamma sabacthaní*³⁸ que estremeceu e derrubou ata a
derradeira radio das cidades
co absoluto corazón do poema da vida extirpado dos seus corpos bo para comelo durante mil anos■

Notas

1.- *Howl for Carl Salomon* (chamado nun principio simplemente *Strophes*) foi lido por vez primeira no célebre recital da Six Gallery de San Francisco que cambiaría o curso da literatura estadounidense. Nel, amais de Ginsberg, participaron Gary Snider, Philip Lamantia e Philip Whalen, aínda que entre o público se achaban, entre outros, Lawrence Ferlinghetti (que logo publicaría o libro), Jack Kerouac, Michael McClure e Kenneth Rexroth. Na entrada da Wikipedia pertencente a Ginsberg pode lerse unha pequena análise das partes do poema.

2.- *Buco*: Ou chute, no argot das drogas.

3.- *Hipster*: Nos anos cincuenta, fanático do jazz en xeral e do *bebop* en particular; persoa in, ó corrente das últimas tendencias, aínda que nos anos sesenta pasou a denominar tamén os *rebeldes* que, coma Ginsberg, se enfrontaron ó Sistema.

4.- O verbo *to contemplate* ten aquí, claramente, o senso de “*to think deeply about someone or something*”, non de “fitar, observar”.

5.- Ginsberg xoga con varios sentidos deste enigmático termo que ningún tradutor se molestou en buscar ou aclarar ata o de agora: *El* e *Eli* (en hebreo, ver nota 38) son dúas das moitas formas semellantes que existen nas antigas linguas semíticas para designar “o Deus Pai” de todos os deuses, “o Creador da Terra” (v. artigo na Wikipedia inglesa). Por outra banda, *El* designa en inglés “a distancia angular por riba do horizonte (en especial dun corpo celeste), mais tamén é o nome co que se coñece o tren ou metro eléctrico que vai por riba e por fóra dalgunhas cidades.

6.- Nalgunhas das lecturas que fixo Ginsberg, leu este verso coma “os eruditos *do diñeiro* e da guerra”.

7.- *Pexote* ou “peote”. O DRAG non recolle o nome deste alucinógeno empregado polos xamáns da América Latina.

8.- *Ashcan* ou *Ash Can*, “cubo ou caldeiro de lixo”, é un termo que alude a unha escola artística de principios do século XX, semellante ó que hoxe coñecemos coma “realismo sucio”.

9.- *Blickford's, Fugazzi's*: Dous bares–restaurantes de New York. Jack Kerouac foi quen introduciu a Ginsberg no ambiente hipster do Fugazzi's, baseándose no cal concibiría aquel a súa novela *The Subterraneans*.

10.- *Destino funesto: Doom*, ás veces tamén entendido coma o “Día do Xuízo Final”.

11.- *Pad* –en argot “piso ou cuarto”– entraña cando menos un xogo de palabras no caso de Ginsberg e os seus amigos escritores, xa que o termo tamén significa “taco de folios”.

12.- Segundo o artigo da Wikipedia dedicado ó poeta, “Ginsberg also made an intense study of **haiku** and the paintings of **Paul Cézanne**, from which he adapted a concept important to his work, which he called the “**eyeball kick**”. He noticed in viewing Cézanne's paintings that when the eye moved from one color to a contrasting color, the eye would **spasm**, or “kick.” Likewise, he discovered that the contrast of two seeming opposites was a common feature in haiku. Ginsberg used this technique in his poetry, putting together two starkly dissimilar images: something weak with something strong, an artifact of high culture with an artifact of low culture, something holy with something unholy. The example Ginsberg most often used was “hydrogen jukebox” (which later became the title of an opera he wrote with Philip Glass). Another example is Ginsberg's observation on **Bob Dylan** during Dylan's hectic and intense 1966 electric-guitar tour, fuelled by a cocktail of amphetamines, opiates, alcohol, and psychedelics, as a “**Dexedrine Clown**”. The phrases “**eyeball kick**” and “hydrogen jukebox” both show up in “Howl”, as well as a direct quote from Cézanne: “*Pater Omnipotens Aeterna Deus*”. Por outra banda, no eido da ciencia ficción, “unha patada no ollo” (*eyeball kick*) designa “un detalle perfecto, revelador que por un intre crea una poderosa imaxe visual” (Rudy Rucker).

13.- Coma na frase feita “carne de canón”.

14.- *Atlantic City Hall*: Un auditorio, salón de convencións e sala de concertos de Atlanta.

15.- *Newark*: A vila de New Jersey onde naceu Ginsberg.

16.- Lmito o xogo de palabras do autor: as sirenas se laiaban, xemían, bruaban “ata derrubalos”.

17.- A imaxe semella remitir á icona representada por Marlon Brando na

película *The Wild One* (Salvaxe).

18.- No orixinal hai un xogo homófono entre *cunt* e *come*. Seica *Ouveo* é a única obra na que o termo argótico *jizzum* (ou *jizz, jism...*), sinónimo de *come*, “*seme, corrida, exaculación*”, aparece escrito así, *gyzym*.

19.- *Sotos*: Probablemente en alusión ó Fugazzi's.

20.- *Tokay* ou *Tokaji*: Un viño elaborado a partir desa variedade de uva húngara.

21.- Xogo de palabras creado a partir da expresión *rock and roll* e dos sentidos de cada verbo que a conforman. Por outra banda, o emprego da palabra *incantation* (meigallo, feitizo, sortilexio, invocación...), en alusión á súa escrita e á dos seus compañeiros, demostra o concepto rimbaudiano, do *poeta vidente*, que Ginsberg tiña da poesía.

22.- Aínda que *borsht* é, principalmente, un tipo de sopa rusa feita con raíz de remolacha, Ginsberg semella aludir aquí, máis ben, a “calquera tipo de sopa espesa, feita con carne ou peixe”. De aí a súa alusión ó “puro reino vexetal”.

23.- *Passaic*: Cidade do noroeste de New Jersey, ó sur de Paterson, á beira dun río homónimo e altamente industrializada.

24.- Denver, a cidade na que naceu Neal Cassady, deveu nun lugar mítico, de encontro para varios dos integrantes da xeración beat, xa que alí voltaban cada vez que precisaban descansar das súas viaxes ou atoparse, como se aprecia na novela *On the Road*, de Kerouac. Cidade amada e odiada, asemade.

25.- Este verso semella unha homenaxe a un dos heroes de Ginsberg: Jean Genet.

26.- *Adicción*: Un dos sentidos do termo *habit* (comunmente “hábito”).

27.- *Daisychain* (lit. “grilanda de margaridas”) alude, no argot sexual, a “unha orxía” de tres ou máis persoas en cadea.

28.- City College of New York. Ginsberg alude a el noutros poemas.

29.- Ou pentylenetetrazol, unha droga utilizada nas “terapias de choque” coma estimulante circulatorio e respiratorio, mais que produce grandes convulsións. O pai do “invento” foi un neurólogo e psiquiatra húngaro–estadounidense chamado Ladislav J. Meduna.

30.- *Ward*: Ginsberg xoga con dous dos sentidos do termo: distrito ou barrio, e pavillón dun hospital ou sanatorio.

31.- *Fucked*, fodida, era a palabra que Ginsberg substituíu por estes asteriscos na versión publicada. A nai de Ginsberg, Naomi Livergant, unha rapaza brillante, comezou a padecer dende moi nova unha enfermidade mental por mor da cal rematou os seus días nun sanatorio psiquiátrico no cal a someteron a unha lobotomía.

32.- *Gap* significa tanto “burato” coma “intervalo ou pausa”.

33.- Ou “diante túa”.

34.- Alusión á práctica da “escrita automática” superrealista, da que o autor deste poema maxistral bebeu sen dúbida.

35.- *Bum* (volve aparecer na “Nota a pé de páxina de *Ouveo*”) significa tanto “vagaxeiro”, “lacazón” coma, en argot, “traseiro, cu”.

36.- Verso ambiguo e difícil de entender, pois pode interpretarse cando menos de tres maneiras, sobre todo porque ignoramos se o termo *beat* está empregado aquí coma substantivo, coma adxectivo ou coma verbo (*to beat in*, “aprender a base de moito repetir algo moitas veces”). Outra posibilidade sería “O demente vagaxeiro e o anxélico compás [ritmo, redobre]”. Como é sabido, a palabra daría logo nome a toda esa xeración de escritores *beatnik*. Na nosa interpretación, o vagaxeiro demente podería ser Carl Salomón, e o anxó beat, o propio Ginsberg (e/ou viceversa).

37.- *Horn*: Nunha banda de jazz, a horn pode ser calquera instrumento de vento. Secasí, é obvio que Ginsberg está a xogar co símbolo clásico do “corno dourado”, e por iso cómpre traducir a expresión literalmente.

38.- *Elí Elí lamma sabachtaní*: As palabras que Cristo dixo na cruz: “Señor, Señor, por que me abandonaches?” Sobre *El* ou *Eli*, v. nota 5.

39.- Ou “bos [os corpos] para comer durante mil anos”, xa que ambas interpretacións son posibles.